

Anders Bodelsen: "Signalet"

1 En søndag formiddag, kort efter jeg var flyttet ind i min nye lejlighed, kom en lille plasticpose med hvide bogstaver dumpende ind gennem brevsprækken. Det var bogstaverne til min navneplade på brevlågen. Der manglede ganske vist to s'er (og de mangler endnu), men jeg gik straks i gang med at skrue glaspladen på lågen af og presse de hvide plasticbogstaver på plads i den rillede sorte plade nedenunder.

2 I løbet af søndagen kom alle opgangens navne frem på dørene. Nede i stuen til højre boede Mast, til venstre Herbst. På første sal med indgang over for mig boede Jönnsen & Petersen. Navnene ovenpå har jeg endnu ikke været oppe og studere. Det var en af disse smukke frostsøndage, sidste vinter var så rig på. I hele huset lød hamren, møblers skurren over gulvene, vinduer, der blev slået op for første gang. Først hen imod midnat blev der stille; jeg gik rundt i min stue, hvor der stadig manglede ét og andet, og prøvede at få noget ud af denne stilhed, der forekom mig lige så demonstrativ som larmen før. Det var Masts, Herbsts, Jönnsens og Petersens stilhed, tænkte jeg og lagde øret til gulvet og mod væggene. Ved Jönnsens og Petersens væg faldt det mig ind, at der måske kunne stå nogen på den anden side, præcis som jeg stod her. Jeg stod uden at bevæge mig og prøvede at opfange en fremmeds åndedræt. Således blev jeg længe stående uden at have heldet med mig.

3 Kort efter, da jeg en dag gik op ad trappen, opdagede jeg, at der var kommet små kighuller i de andre døre. Min dør havde stadig ikke noget, men om eftermiddagen ringede den mand på, som solgte kighullerne. Det kostede femten kroner med installationen, forklarede han, arkitekten så meget gerne, at der kom et kighul i hver dør. Da jeg afslog, nedsatte han på stående fod prisen til ti kroner. Arkitekten ser gerne, at det bliver samme slags kighuller i alle dørene, forklarede han.

4 Jeg lod ham montere hullet.

5 (...)

6 Jeg har ikke fortrudt, at jeg fik kighullet. Man kan kun se den ene vej gennem det; jeg har prøvet at kigge ind gennem de andres, men man ser kun noget, som måske kan være tapetet i entreen. Der har heller ikke været så mange besøgende endnu, og ingen som jeg ønskede at undgå. Men kighullet tjener et andet formål: Når det ringer på hos Jönnsen & Petersen overfor, skynder jeg mig ud til mit eget kighul og får et glimt af gæsterne. Som regel kommer jeg for sent og ser kun døren blive lukket. Men i enkel-

te tilfælde har jeg også fået set en ryg eller to. Lejlighedens beboere har jeg derimod endnu ikke fået at se på denne måde.

7 Det er efterhånden blevet lidt af en besættelse for mig at få et glimt af de andre i opgangen. Ved enkelte lejligheder har jeg i gadedøren mødt folk, som kunne se ud til at høre til i huset. Men jeg har ikke kunnet få mig selv til at følge efter dem for at undersøge, om min formodning slog til. Et par gange har jeg tænkt på simpelthen at ringe på dørene og præsentere mig som en nabo, men når jeg har stået på de fremmede måtter, har jeg alligevel mistet modet.

8 (...)

9 Om morgenen, mens jeg endnu ligger og tænker på alt det, jeg skal have udrettet i dagens løb, kommer posten. Jeg kan høre ham springe op ad trapperne og standse ved de andre døre. De dage, han standser ved min, knirker brevlågen lidt, jeg kan høre ham stå og hive efter vejret, så falder posten ind med et lille bump.

10 I begyndelsen, når jeg hørte det bump, tænkte jeg, at i dag var der mange breve. Når jeg listede ud for at se efter viste det sig som regel, at det meste af posten var reklametryksager, forskellige former for gavekuponer og gratis prøvenumre af ugeblade. På nogen af disse tryksager kunne der stå: Vores mand vil besøge Dem på torsdag og fortælle Dem mere om de fordele, vi kan tilbyde. På én dag alene kom der lodsedler til præmielotterier i tre forskellige ugeblade. De er allerede med i konkurrencen, kan jeg huske der stod.

11 (...)

12 Det er lidt af et problem med alle disse blade og tryksager, man får ind ad døren. De er svære at blive af med igen. Vi må ikke putte dem i nedstyrtningsskakten; i begyndelsen prøvede jeg det et par gange, så kom en af skraldemændene op, fordi mit navn havde stået på nogle brochurer. Nu har jeg reserveret to skabe ude i køkkenet til de ting, der kommer ind ad døren, og en gang imellem, når skabene er fulde, kører jeg så det hele ud til en losseplads i nærheden.

13 Det har ikke kunnet undgås, at jeg efterhånden spekulerer en del over, hvad navneskiltet Jönsson & Petersen dækker over. Der er allerede noget mærkeligt ved, at et dansk og et svensk navn optræder sammen på den måde, synes jeg. Er det nu to gode venner, der bor sammen, eller er det et ungt par, som ikke tror på ægteskabet? Jeg hører ingen børnestemmer derinde, men lejlighederne er også for dyre til, at nogen her i opgangen har råd til børn. Kunne det tænkes, at de to navne dækker over et eller an-

det forretningsforetagende? Eller er der virkelig, således som det fra først af har strejft mig, noget temmelig fordækt ved hele denne historie med de to forskellige navne sammenkoblet med et: &?

14 Når man kommer fra den store ringvej, ser man på afstand et glimt af huset mellem de andre. Her lægger jeg altid først mærke til mit eget vindue, så Jönnsens og Petersens. Mit har gule gardiner, deres blå. En gang mente jeg at se skikkelserne af to mænd mellem de blå gardiner, men jeg måtte meget over dette, og jeg bilder mig efterhånden ind at kunne se de to ansigter for mig med temmelig mange detaljer. Jeg tænker stadig, at jeg en dag vil komme til at møde dem. Jeg har endnu kun boet i opgangen et par måneder, og der kan nå at ske både det ene og det andet endnu. Desuden er der for et par nætter siden hændt noget, som på en måde har forandret hele situationen.

15 Det var en af disse nætter, hvor jeg har lidt svært ved at sove. Min lejlighed er kun på ét værelse, men der er en slags niche i væggen, hvor min seng kan stå. Jeg tænker mig Jönnsens og Petersens lejlighed er indrettet på samme måde, således at der står en seng lige på den anden side af væggen. Jeg havde netop den nat længe ligget og kigget op i loftet og anspændt mig for måske at opfange et fremmed åndedræt bag væggen. Da var det, jeg første gang hørte signalet. Det var ganske tydeligt, og det var ganske tydeligt, at det var beregnet på mig. Der blev banket to gange langsomt, tre gange lettere og hurtigere. Jeg svingede benene ud af sengen og sad et øjeblik og tænkte mig om. Så bankede jeg selv tilbage på samme måde. Nu blev der en pause, som måske kan have varet et minut. Så lød bankesignalet igen, lidt svagere, to lange og tre korte. Det slog mig, at det måtte være en kode, jeg ikke kendte, og jeg kunne ikke gøre andet end at gentage signalet for at vise min gode vilje. Denne gang blev pausen meget lang, og jeg prøvede derfor at banke noget andet: tre lange og to korte. Til min overraskelse blev dette straks besvaret på samme måde. Således bankede vi nu et godt stykke tid til hinanden.

16 Siden denne nat ligger jeg meget vågen. Jeg synes ikke godt, jeg selv kan begynde med bankesignalerne igen. Men jeg tænker mig, at de vil blive gentaget før eller senere, og i så fald vil de kun være en begyndelse.

Uddrag af Anders Bodelsen: *Signalet*. I: Anders Bodelsen: *Drivhuset*. Gyldendal, 1972.